

Ця книга про закони, які Творець взяв за основу створеного ним світу. Розуміючи ці закони та дотримуючись їх, ми здатні змінити своє життя на краще будь-коли, не дивлячись на те, що проблеми навколо здаються нескінченними та нерозв'язними.

Книга ґрунтується на матеріалах вчень Живкої Етики та руху АллатРа, а також досвіду семінарів, тренінгів та консультацій, що проводяться Станіславом та Оленою Хохель і їхнім першим духовним наставником – Мерлою вже протягом 20 років.

Станіслав та Олена Хохель

Духовні Закони
Всесвіту,
або шлях до
Досконалості

Тому, Хто несе знання

Подяка

Ігорю Михайловичу Данилову – за знання, що відкрили шлях до самовдосконалення та подарували свободу; Мерлі (Людмилі Валентинівні Литвиненко) – за духовну ініціацію, введення в духовні закони та методи тренінгової роботи; Марії Хохель – за практичне вчення про те, як жити щасливо; моїм видавцям – за умови для написання цієї книги та можливість подарувати її людям. Низький вам уклін та величезна подяка, дорогі наші вчителі та друзі!

Вступ

Ця книга присвячена найбільш давнім, фундаментальним та універсальним законам, за якими влаштоване наше життя*. Хоч ми і бачимо їх дію передусім в матеріальному світі, їх можна назвати ще й духовними, адже «що вгорі, те й внизу».

Доки читаємо про ці закони, ми можемо радіти й дякувати, плакати й сміятися чи навіть злитись і обурюватись з приводу того, що життя влаштоване саме таким чином. І тільки одне ми не рекомендуємо робити тим, хто хоч раз почув про ці закони: ігнорувати їх.

Чим більше дізнаємося про ці закони, тим ясніше ми бачимо, що та чи інша їхня інтерпретація стала підґрунтям для всіх світових релігій, будь-якої з нині існуючих філософій і всіх найважливіших відкриттів, що їх зробило людство в галузі науки чи мистецтва.

Як психологи, ми можемо свідчити про те, що все найцінніше, що міститься в сучасній психології, повністю відповідає духовним законам Усесвіту. Навіть більше, воно може пояснюватись за їх допомоги набагато швидше, ніж через мову стандартного лекційного курсу в університеті або традиційних консультацій.

Вже 20 років автори цієї книги говорять про космічні закони на своїх тренінгах та консультаціях. Двадцять років ми будуємо за ними своє життя. Двадцять років ми підходимо до джерел з бажанням сказати собі: «Ми досягнули». Але щойно ми думаємо про це, перед нами знову відкривається їхня непомірна глибочінь, і ми знову відчуваємо себе учнями, що так і не усвідомили їх до кінця. Тому ми не можемо передати їх словами повною мірою.

Тим не менш, слова потрібні. Слово не є знанням. Слово – лише двері до знань. Не будь-хто з людей, що відчиняють двері, заходять у простір Знання, але кожен, хто туди потрапив, повинен спочатку відчинити двері.

Ви запрошені, то на кого ми чекаємо?

Заходьте.

*автори вважають за потрібне вказати, що передали духовні закони у власній інтерпретації, **оскільки всі закони взаємопов'язані як між собою, так і зі Світовим Знанням**. Ми вважаємо, що наша система викладу матеріалу більше відповідає сприйняттю сучасної людини, що самовдосконалюється і прагне практично використовувати духовні знання.

Як створювалася книга

Про космічні закони ми (автори книги) вперше почули в 90-тих. До цього часу я (Станіслав) встигнув отримати перші знання з психології у США і там само провести свої перші тренінги та консультації. Робота з Баррі та Джаней Вайнхолд – американськими психотерапевтами, тогочасними лідерами своєї професії, - непогано прочистила мені мізки, але й прискорила наближення своєї рідної духовної кризи.

Знання з традиційної психології розв'язали багато наших внутрішніх питань і навчили допомагати іншим людям; натомість одразу виникли нові питання – ті, що вже не мали відповідей. Як працювати над собою далі, в чому наше призначення і хто ми є насправді, - ось що непокоїло нас тоді. Не зважаючи на можливість залишитися за кордоном, ми інтуїтивно прагнули повернутись додому. Після повернення до Києва, ми, як і багато інших «шукачів» того часу, звернули увагу на релігію. Проте церва відлякувала через велику кількість заборон, вимагання сліпої віри у непогрішність її догм, «тайнства» і надмірну формалізацію ритуалів. Натомість ми шукали ясного й чіткого керівництва у повсякденному житті за допомогою конкретних духовних знань і методів для самостійної роботи над собою.

Тоді ми вже розуміли, що для Бога не має значення, якому з його пророків ми поклоняємося (Ісусу, Магомету, Кришні, Будді чи комусь інше), з якою кількістю людей спимо, що їмо, як проводимо релігійні свята і як зовні беремо участь у релігійному житті. Ми розуміли, що Він не відмовиться спасти наші душі з тієї причини, що ми зіб'ємося зі шляху, який порекомендує священник.

Тоді ж ми почали усвідомлювати, що духовне та особисте зростання не може вичерпатись відвідуванням релігійних служб чи тренінгів з вирішення конкретних проблем. Адже у світових релігіях акцент уже давно змістився з масового просвітлення на керування свідомістю мас, а опрацювання чергового психологічного блоку не гарантує, що нова проблема не з'явиться одразу ж після зниклої.

Пізніше ми усвідомили й те, що Богу абсолютно не важливо те, як ми його називаємо, про що просимо і де славимо, адже непросвітлена людина в будь-якому разі виглядає для нього як точка, що майже непомітна з вищих сфер.

І лише той, хто володіє Знаннями і використовує їх задля впорядкування і покращення світу, вже є джерелом світла.

Таким чином, тільки здобуття чистого духовного знання і вміння застосувати його на практиці є єдиним реальним досягненням, що впливає на всі наступні життя у всіх створених світах*.

Закон Вибору і відповідальності за нього

Закон Вибору – один із найчастіше згаданих і найменш зрозумілих людських законів. Які тільки свободи не придумали для людини, аби тільки розпорошити її сили на «боротьбу» за них і при цьому утримати її в рабстві «тих, хто вирішує»: свобода слова, свобода віросповідання, свобода гомосексуальних зв'язків, свобода вибору лікаря, свобода думки

тощо. Але тільки космічний Закон Вибору забезпечує чітке розуміння того, в чому полягає справжня свобода кожної людини і які свободи вона включає.

Все, все, все, що в цьому світі відбувається з нами, ми самі обираємо задля найшвидшого осягнення духовних уроків і повернення до Бога. Роботу і колег, розмір доходів і матеріальне становище, хвороби і спосіб життя, друзів, ворогів, знайомих, навіть безглузді випадки й катастрофи. Улюблена репліка обізнаних тренерів з особистого розвитку у відповідь на скарги учасника на свою нещасливу долю складається лише з чотирьох слів:

- *Як ти це створив?*

Таке питання швидко перекидає людину з позиції жертви на позицію творця своєї долі, і змушує мислити зовсім в іншому напрямку.

Більшість у відповідь на таке питання обуриться або ж, як мінімум, не зрозуміють його сенс: хіба ж можна обрати злидні, голод, ракову пухлину, вроджену інвалідність чи аварію, унаслідок якої людина втрачає кінцівку чи лишається паралізованою на решту життя?

Правильна відповідь: так, може. Прикладів безліч: Нік Вуйчич, льотчик Маресьєв, Віктор Трувіано, Голтіс. Якщо побажаєте, можемо навести сотні.

Чи обирав Нік Вуйчич народитися без рук і ніг? Можливо, у момент народження він не усвідомлював цього, але пізніше, не зважаючи на свою інвалідність (ймовірніше навіть завдяки ній), обрав стати всесвітньо відомим мотиваційним спікером і автором багатьох бестселерів. Він сміється над своєю інвалідністю і назвав одне зі своїх відео просто «Немає рук, немає ніг – немає проблем». В іншому відео він грає у футбол – відважно стоїть на воротах і чекає, доки його партнер вдарить м'яча. Зрозуміло, що м'яч одразу ж втрапляє у сітку, а Нік, що й не думав зрушити з місця, кривиться і кричить: «Я не встиг!»

Лейтмотив виступів Ніка не складний: якщо я, каліка в очах багатьох людей, зміг стати щасливим, досягнути слави й успіху, то як ви можете жалітись на життя? Ви, здорові й повноцінні, за вашим власним баченням, люди?

Нік веде активний спосіб життя, обожає серфінг і гольф. Він заможний, багато подорожує, одружений із красивою здоровою жінкою, має сина. Чи було б це все можливо, якби він народився здоровим? Можливо, що так. А може й ні. Але тепер можемо сказати напевно, що умови, дані йому від початку життя, створили чудовий привід для розвитку його життя з позитивного боку – лише тому, що він його ОБРАВ.

Чи обирав Голтіс перелом хребта? В той момент він думав: ні, не обирав. Але минуло багато років, він повністю відновив рухомість і здоров'я та створив власну методику оздоровлення тіла й духу «Імпульс, що зілює». Можливо, тепер він думає інакше.*

Чи обирав герой Великої Вітчизняної війни льотчик Маресьєв лишитись без ніг? Ні, коли він виповзав поранений з холодного, повного ворогів лісу до своїх, він просто обирав життя – а ноги були ціною за нього. Але воно було того варте: повернення у стрій (він став до ладу), звання Герой Радянського Союзу і сім збитих пізніше німецьких літаків.

Чи обирав Віктор Трувіано худе тіло, уповільнене мовлення і довічне голодування? Віктор Трувіано – один з найвідоміших бретеріанців (сонцеїдів, праноїдів) світу. Він живе на

Балі, літає на парасолі й навчає інших жити щасливо. Хоч він і виглядає незвично, проте вражає сяяння очей і усмішка зі здоровими зубами, котрі вирости замість втрачених старих після переходу на харчування праною.

Чи обирав воронезький художник Сергій Баловин злидні? Ні, він лише захотів пожити без грошей і за бартером отримував все, що потрібно. За портрети – їжу, одяг, оплату за комунальні послуги; а ще – візи й квитки в далекі країни. За версією «Форбс», Баловин – один з п'яти людей, які довго жили без грошей і не померли.

Кожен з нас на певний час може опинитись у ситуації хвороби, злиднів чи інвалідності. Але насправді кожної миті життя вибір маємо тільки один: проживати її як жертва чи як творець, для якого вихідні умови – лише один з можливих наборів матеріалу для творчості.

Стати творцем, керуючись Законом Вибору, дуже легко: перед тим, як отримати те, що ти вже обрав, потрібно ОБРАТИ те, що ти вже ОТРИМАВ.

Обрати власну долю (тобто, примиритися з нею замість боротися з умовами свого життя) видається людям найважчим, адже більшість з них не пам'ятають причин свого теперішнього життя. Тому що й вибір долі, який ми зробили до втілення у цьому світі, і пам'ять про минулі життя недоступні для більшості людей. Проте езотеричні джерела стверджують, що втілюючись в матеріальному світі, людина має перед собою декілька варіантів своєї долі. Вона завжди обирає те, що створить йому найкращі умови для формування духовних якостей. Згори видно краще.

Вищенаведені приклади демонструють, що безвихідних становищ не існує, ми самі обираємо визначати їх як безвихідні. Але варто нам визначити напрямку для вдосконалення свого життя і почати працювати в цьому напрямку, як вихід з'являється навіть там, де раніше ніхто його не бачив.

Звичайно, всі мають різні стартові умови, але й використовують люди їх по-різному. Наприклад, нам, як психологам, часто доводиться слухати, як заможні люди скаржаться на своїх родичів: ну всі ж умови людина має, тільки б навчалася (працювала, поралася вдома, виховувала дітей), а він/вона тихо колеться чи п'є, чи марнує життя, вештаючись нічними клубами. Чомусь, слухаючи їх, ми думаємо про те, що наступного разу душа, на яку вони жаліються, ймовірно, вибере втілитись у родині бідній і малоосвіченій, і тоді вже точно вона намагатиметься якнайшвидше втекти з таких умов: старанно буде навчатись, а потім працюватиме, аби скоріше вийти в люди.

Хотілось би застерегти від заздрощів тих, хто має примітивне враження про дійсність і роздивляючись фотокартки життя «еліти» у глянцевиx виданнях: «Мені б таке життя, от я б...». Інколи варто задуматись: от я б, напевно, й року не прожив!

Статки вимагають від людини неабиякої відповідальності, тяжкої праці і в першу чергу – роботи над собою. Для цього необхідно мати час, а для того, щоб мати час, потрібно обмежувати себе. Адже неможливо отримати все, нічим не поступившись. От і доводиться виділяти час для такої праці, жертвуючи сном, розвагами, відпочинком.

Не всі здатні піти на таке, тому люди й ігнорують Закон Вибору, звинувачують інших у нещастях своєї долі чи жаліються на обставини. А якби були чесні самі з собою, одразу

визнали б, що ЩЕ НЕ ОБРАЛИ краще життя. Якби обрали, самі б знайшли собі заняття (навчання, підробіток, спосіб покращити побутові умови) і часу не було б на скарги.

Коли ми обираємо те, що отримуємо, ми беремо на себе відповідальність за те, щоби змінити своє життя.

Коли ми отримуємо те, що вже обрали, ми збираємо те, що посіяли.

Кожну секунду життя ми робимо безліч виборів, але робимо пасивно й несвідомо. З цього твердження випливає, що вибір поділяється на свідомий і несвідомий, також активний та пасивний.

Щоб зрозуміти різницю між активним та пасивним вибором, уяви собі чоловіка, що прямуючи до супермаркету, питає дружину: «Що придбати до вечері?».

Якщо дружина відповість «Що хочеш», вона таким чином зробить пасивний вибір, віддаючи іншій людині право обрати те, що вона їстиме. Таким чином, якщо вона почне критикувати чоловіка («Нащо ти купив прострочене?», «Це треба довго готувати...», «Не треба було брати білий хліб, я його не їм»), він цілком може заперечити: «Треба було сказати, що я маю купити або ж самій піти й придбати все, що тобі потрібно».

Часто в житті ми робимо пасивний вибір, вживаючи вислови «Як вам зручніше», «Зроблю, як скажеш», «Будь що буде», «Як Бог дасть, так і буде добре». Але в такому випадку треба пам'ятати про те, що ми самі беремо відповідальність за активний вибір, навіть якщо передали право на нього комусь іншому. Тобто, якщо нам не сподобається те, що «Бог дав» або ж те, що комусь «було зручніше» зробити, показувати своє обурення ми вже не маємо права.

Зовсім інше – свідомий і несвідомий вибір. На відміну від активного й пасивного вибору, які показують себе одразу ж, свідомий вибір можна побачити якщо є результат і якщо цей результат тебе влаштовує.

Повісив гарну картину на стіну і повсякчас милуєшся нею? Вітаємо, це чудово, ти зробив свідомий вибір. Забив молотком пальця? На жаль, друже: не та картина, не той момент або ж не з тієї подачі – теща, мабуть, попросила (жартуємо, ми свою дуже любимо). Так чи не так, коли ти почав вішати її, ти цілком не усвідомлював, чого ти хочеш і який результат хотів би отримати. Можливо, ти хотів сподобатись тій самій тещі або показати, ніби ти знавець мистецтва чи незамінний майстер у хатній роботі, але ти не ОБИРАВ, щоб ця проклятуца картина муляла тобі очі на видноті, чи не так?

Те саме можна сказати і про решту життєвих ситуацій. Вдало вийшла заміж, секс із чоловіком досі не набриднув і почуття нікуди не зникли? Круто, ти усвідомила, чого потребуєш!

Невдалий шлюб, розлучення, сутички через дітей і аліменти? Очевидно, хотіла справдити суспільні чи батьківські сподіванки. Ну що, тепер спробуй укласти наступний шлюб свідомо – а значить, для себе.

Розжився добром, побудував великий будинок, їздиш на гарному авто? Так і повинно бути, навчи й нас робити бізнес. Респект тобі, усвідомлення – крута штука.

Злидні, живеш від зарплатні до зарплатні в кімнатці комуналки? Можливо, тобі подобається. Напевно, на твою думку всі багатії – шахраї та пройдисвіти, а ти бідний(а), зате чесний(а) і духовний(а). Тоді хоча б зараз спробуй усвідомити, нащо цю бідність було обирати. Хоча, якщо вона тебе радує – то ми можемо тільки повчитись радіти життю у всіляких обставинах.

Залізне здоров'я як результат багаторічних тренувань і правильного харчування? Ти найкрутіший – так усвідомити потреби свого тіла.

Дієти й голодування доводять до анорексії, а спорт – до травми? Чи, навпаки, вага залишилася і об'єми не змінилися? Наплюй на моду і здоровий спосіб життя, може, твоє – це пити вино і їсти м'ясо (чим, до речі, навіть Ісус не гребував)? Кидай дієти і не муч себе, свідомо отримувати радість хоча б від їжі – набагато важливіше.

Ніхто не хоче бути негарним, бідним, хворим – всі прагнуть бути гарними, заможними, здоровими та щасливими. І всі люди з цією метою роблять майже одне й те саме, але гарний результат отримують не всі. Тепер ти знаєш, в чому справа – у розумінні Закону Вибору. Щосекундний свідомий вибір, більше нічого.

Розповімо вам анекдот. Чоловік дивиться, як його дружини готує гуся: обрізає лапки і ставить у піч.

-Нащо ти їх обрізала? - цікавиться чоловік.

-Так треба, - махає на нього рукою жінка.

-Та кажи, - чоловік не відчепиться.

-Мама завжди так робила, - відповідає дружина.

Чоловік запам'ятав її відповідь і одразу ж спитав тещу те саме. Та також спочатку відповідає, що так треба, а потім пригадує, що так завжди робила бабуся.

Чоловік з нетерпінням чекає, коли вони поїдуть до села. А потім чекає, щоби бабуся зарізала гуся для гостей. Дивлячись, як бабуся обрізає лапки гусеві перед тим, як поставити в піч, він ставить їй те ж саме питання.

-Інакше до пічки не влізе, - відповідає старенька.

Так і ми часто робимо щось не тому, що знаємо, що це призведе до найкращого результату, а тому, що таким чином найкращий результат колись одержав хтось інший.

Часом Закон Вибору ще називають Законом свободи волі. Така назва підкреслює, що такий закон дійсний тільки для людського світу. У вищих світах свободи волі (в нашому розумінні) не існує – там вже давно відомо, що свобода є воля Божа, є здійсненням Божого задуму.

На перший погляд здається, ніби вищі істоти помилилися: як можна довірити контроль над своїм життям аж до дрібниць чомусь зовні, навіть якщо воно і має добру волю?

Але це – голос нашої свідомості, а вона, доки особистість не злилася із душею, говорить від імені его і тому виявляє себе як великий брехун. Насправді, Бог не є чимось зовнішнім, він всюдисущий і знаходиться всередині нас. Він виявляє себе через наші найкращі якості:

доброту, інтуїцію, винахідливість, творчість, працьовитість, жагу до пригод і нового, і за умови розвитку цих якостей наше життя вже налаштоване ним так, щоби ми могли виявити себе (а значить і Його) у найліпший спосіб.

Езотеричні джерела повідомляють, що вибір, який людина робить щосекунди, є одночасно ілюзорним та унікальним. Кожен крок, що ми його робимо у певному напрямку, відсікає мільйони можливостей і одночасно робить унікальним новий мільйон шляхів.

Унікальність нашого вибору полягає у тому, що він – єдиний з цього мільйону. А ілюзія – у тому, що лише одна лінія подій є правильною, найкращою. З цього випливає, ніби уся багатоманітність варіантів насправді зводиться лише до двох можливостей: ми або щосекунди обираємо для себе найкраще або...ні.

Всі інші мільйони можливостей є просто розгорнутою комбінацією варіантів двоїстості вибору (обрав найкраще, потім не обрав найкраще, потім знову не обрав найкраще, потім знову обрав (чи не обрав) тощо). Все просто.

До того ж треба усвідомлювати, що кожної нової миті найкраще є трохи іншим, ніж було до того. Тобто, якщо ти втратив свій шанс учора (а тим більше, минулого місяця чи року), то це не означає, що потрібно прагнути того ж самого. Напевно Господь підготував для тебе ще кращий варіант, але йти до нього тепер, можливо, доведеться трохи довше, адже ти вже повернув (-ла) з минулої короткої стежечки. Тому доведеться торувати нову.

Колись Мерла на одному зі своїх тренінгів навчила нас молитві «Боже, дай мені найкраще». Ця техніка сприяє прискоренню подій у відповідальні моменти нашого життя, але вона спрацює добре тільки в тому випадку, якщо ти вже готовий (а) довірити свою долю вищим силам і не супроводжуєш її конкретним образом бажаної покупки, роботи чи любого-милого. Іноді, отримавши результат («Боже, невже це й справді найкраще для мене?!»), ти матимеш старанно працювати над собою, щоби розгадати Божественний задум і зрозуміти, чому дане тобі зараз дійсно є найкращим. Бо натомість може виникнути невдячність, злість і тоді вже точно вона спричинить сильні розчарування.

Ось так техніка одержування найкращого описана в книзі «Подяка коханим»*:

«Ми рухаємось з тривимірного світу в четвертий вимір, тому життя завжди дає нам три або чотири варіанти розвитку подій, в кожному з яких плюси та мінуси збалансовані у свій спосіб.

Зазвичай першим кидається в очі найгірший варіант. Він – яскраві й привабливі бонуси за мінімуму легких та необтяжливих дій, але насправді цей шлях виявляється пустим і загрожує небезпеками. Саме такий варіант описує відома фраза про сир і мишоловку. Ось чому більшість обирає для себе середні, надійні та загальноприйняті варіанти. В середніх варіантах розумна винагорода завжди відповідає видимим, зрозумілим й розумним зусиллям, які ми витрачаємо, чекаючи на передбачувану й значущу винагороду.

І тільки одиниці здатні обрати найкраще – той варіант, заради якого потрібно пожертвувати усім, що ти маєш: сподіваннями, ілюзіями, планами на майбутнє, страхами за теперішнє, ситим та спокійним життям в зоні комфорту, забезпеченою старістю, часом, засобами, силами й ресурсами, які ти маєш.

Вибір найкращого варіанту сумірний ціні за нього, тому піти найкращим шляхом може не всякий.

Це зараз я розумію, що життя поза вибором завжди дає найкращий варіант, хоч на початку він здається неприємним і важким. В цьому секрет просвітлених: живіть із довірою до життя, живіть у потоці, нічого не відкидаючи, але й ні за що не чіпляючись, і радійте тому, що відбувається з вами...

Пам'ятаю день, коли померла моя мама. Лікарі «швидкої» поклали її на підлогу і працювали дефібрилятором, змушуючи битися її серце. Вранці у мами стався інсульт, після якого вона не могла ходити, а після приїзду «швидкої» зупинилося й серце. Її смерть насувалася так стрімко, що я відчував шок від того, як швидко вона полишає мене... Я ходив туди й сюди в сусідній кімнаті і молився, але я так і не зміг промовити вголос прохання про те, щоби лишити її зі мною, бо не знав, яким буде її життя в такому випадку. Звичайно, вона одержала б увесь необхідний догляд із ліками; звичайно, мені було б простіше відпустити її не відразу, а поступово звикаючи до неминучості цього, але для неї, волелюбної та незалежної натури, було б нестерпно доживати свої дні прикутою до ліжка.

І тому я, згадавши про правило найкращого, молився так:

«Господи, дай їй найкраще. Якщо це можливо, дай їй повне одужання. Лиши її жити в радості й здоров'ї, дай можливість зілжити її і продовжити її роки для щастя. Я готовий терпіти її хвороби, доглядати її, але нехай вони завершаться її одужанням, нехай мої зусилля будуть марними. Якщо ж це неможливо, дай їй піти легко і вільно.»

За декілька хвилин лікарі викликали мене до кімнати й оголосили, що все скінчено. Мамине тіло лежало на підлозі, загорнуте в ковдру. Мої очі налили сльозами і лікар, який помітив це, поспішив мене втішити: «Не засмучуйтесь так. Якби ми її врятували, це було б трагедією для вас обох. З таким діагнозом вона б не змогла довго жити, тільки намучилась би сама, а вам – лиш клопіт і витрати».

Хочу тільки додати, що зараз я б молився тільки про порятунок її душі, і якби задля цього нам потрібно було б пройти через її хворобу, я все одно б вважав це найкращим варіантом.

Закон Вибору у фінансах та кар'єрі

Аби зрозуміти, як діє Закон Вибору – Відповідальності, давай-но зобразимо його в системі координат.

У цій системі будуть горизонтальна та вертикальна лінії. У горизонтальній зобразимо активний і пасивний вибір. У вертикальній – свідомий та несвідомий.

Після побудови системи координат ми отримаємо чотири зони вибору: свідомо-активний, свідомо-пасивний, несвідомо-активний і несвідомо-пасивний.

Розглянемо особливості перебування у цих зонах на прикладі вирішення певного завдання, наприклад, пошуку роботи.

Несвідомо-пасивний – жалієшся, що хорошої роботи немає, зарплати малі, а гарні місця тільки по благу. Зрозуміло, що ти не лише не уявляєш собі, чим би ти хотів займатись, а й

навіть не докладаєш зусиль. Перебуваючи в цьому секторі, людина навряд чи знайде собі роботу, і навіть якщо хто-небудь зглянеться над нею і влаштує її кудись, скоро втратить цю роботу.

Несвідомо-активний – бігаєш по співбесідах, розсилаєш резюме, просиш знайомих кудись тебе влаштувати. Наче все й правильно – під лежачий камінь вода не тече. Але несвідомість виявляє себе із часом: змінивши декілька робочих місць, людина або перейде у свідомо-активний сектор і врешті-решт таки знайде щось своє, або ж перейде у несвідомо-пасивний сектор і почне жалітися на свою долю.

Свідомо-пасивний жалітися не буде, але й зусиль з пошуку роботи не докладатиме. Його із часом кудись (все одно, куди) влаштують, він успішно пересидить важкі часи, а після цього або перейде у свідомо-активний сектор і знайде собі справу до душі, або ж кине роботу, як тільки з'явиться інше джерело доходу.

І лише свідомо-активний спочатку подумає, якою б роботою він займався у радості, потім вивчить перелік організацій, які надають таку роботу, і лише після цього буде кудись влаштовуватися. Втім, можливо, йому буде достатньо побажати собі роботу, і його одразу ж влаштують на хороше місце, де він стане незамінним високооплачуваним працівником, своїм для всього колективу, адже, як ми вже казали, про свідомість вибору судять із результатів, а початкові обставини, у яких він може проявитися, можуть бути будь-якими.

Неважко зрозуміти, що особисте зростання, еволюція та життєвий прогрес індивіда мають місце лише у свідомо-активному секторі вибору. У несвідомо-пасивному відбувається деградація, а у свідомо-пасивному і несвідомо-активному люди ніби тупцюють на місці без значущих результатів.

А найвищий ступінь свідомо-активного вибору – це, як вже згадувалося вище – вибір НАЙКРАЩОГО, вміння його бачити, а також виходити з зони комфорту задля досягнення цього найкращого.

Закон Вибору в стосунках

Ті самі правила Закону Вибору діють і при побудові стосунків із важливими для нас людьми.

У відносинах ми завжди обираємо між любов'ю і образою на партнера, який не бажає відповідати ролі, що ми її підготували в своєму сприйнятті.

Завжди зрозумілим для нас є принцип взаємного вибору ролей, що відповідають моменту – подружжя чи друзі, начальник та підлеглий, досвідченого наставника (вчителя) і учня (дитини), але що відбувається в тому випадку, коли розуміння ролей не співпадає?

В такому випадку треба просто повернутися в центр – до своєї душі, до Бога, до принципу Початкової Любові. І почати відбудову стосунків – уже звідти.

Відпусти людину зі свого життя, зрозумій, що вона може ніколи не повернутися в тій ролі, яку ти для неї приготував. Обирай любити її в будь-якій ролі, яку вона гратиме в твоєму житті; любити, не дивлячись ні на що.

Лише тоді ти створиш найкращі умови для налагоджування попередніх відносин і не буде причин себе звинувачувати. Проте навіть якщо стосунки не відновляться, ти вже не страждатимеш, адже любов передбачає повне прийняття вибору іншої людини.

Ось ілюстрація такого підходу, описана у книзі «Подяка коханим»:

«Я закриваю за тобою двері й повертаюся до повсякденних справ, з тривогою прислуховуючись до внутрішніх відчуттів, але біль, який завжди поглинав мене раніше, цього разу чомусь не спішить проявляти себе.

Я усвідомлюю, що цього разу ми, можливо, розійшлися назавжди, але але не страждаю від цього. Боже мій, невже це правда?

Дякую тобі, Господи! Нарешті я вільний.

Але як щодо моєї любові до тебе? Невже вона виявилась настільки поверхневою і мимуючою, що мені так легко уявити на твоєму місці іншу жінку?

Я занурююся в себе, намагаючись відчувати свій новий стан і з усвідомленням його починаю усміхатись.

Звичайно, кохання лишилося. Усі образи і сварки, непорозуміння й зради, претензії та маніпуляції розчинились, ніби їх ніколи й не було. Я з вдячністю згадую ніжні дотики, насолоду твого голосу, щирі розмови і хатню роботу. Я щасливий, що мав честь любити тебе, жертвував усім і щасливий вдвічі більше, адже мені вдалося досягти, хай ненадовго, такого ж ставлення від тебе. Кохання так само живе в моїй душі, розширюючи її і летіть через край, кваплячись зігріти і надихнути інших, не чекаючи, доки ти розчистиш в собі місце, аби прийняти його чергову порцію.

Цього разу радість лишилася зі мною, вона нікуди не зникла. Але тепер моя радість не пов'язана з тим, що ти поруч, вона міцно вкоренилася в моїй душі як моє власне вміння любити. Любити і бути вдячним».

Закон Вибору в сфері емоцій та здоров'я

Яке б рішення і в якій галузі ти б не ухвалював, ти завжди обираєш між позитивом і негативом. Твої дії завжди продиктовані або бажанням уникнути чогось (злиднів, невдач, банкрутства, забуття, самотності) або бажанням щось отримати (славу, нові можливості, додатковий дохід, радість від творчості й самореалізації); у своєму русі ти завжди йдеш або до чогось, або від чогось. Але, як сказано в одній мудрій книзі, «Всесвіт частку «не» не прочитує». Ось чому будь-який негатив, як і будь-який позитив, якщо вчасно не попрацювати над ним, обов'язково збудеться.

Обирати найкраще – нелегке на практиці, проте дуже просто в теорії мистецтва. Поки ти не вкоренишся у моменті теперішнього, немає можливості перейти з нього у майбутнє. Поки теперішній момент не викликає у тебе відчуття радості й благодаті, він не може зарядити ними наступний. Поки ти не цінуєш те, що маєш, ти не здатний отримати більше. Поки не вмієш дякувати за те, що є, кращого не буде або ж воно коштуватиме надто дорого і, заплативши таку ціну, ти вже будеш нездатний радіти тому, чого досягнув.

Секрет вибору найкращого в матеріальному світі простий: почни із вибору найкращого стану свого духа.

Вибір найкращого не є розтягнутим в часі, адже час у людському сприйнятті є ілюзією. Обирай найкраще вже ЗАРАЗ.

Заспокой свій розум, відпусти зайві почуття, розслабся фізично, налаштуйся на зв'язок із душею і дозволь їй підняти з глибин твого «Я» потрібне тобі рішення.

Тобі комфортно з ним?

Якщо так – дій.

Технологія застосування Закону Вибору в реальному житті

1. Завжди роби вибір свідомим і активним. Усвідомленість виявляє себе в радості, активність – у бажанні діяти.
2. Пам'ятай, що успіх приходить лише до того, хто дружить із життям і використовує його обставини, а не бореться із ними. Тому завжди отримуй те, що обрав, не жаліючись, або обирай те, що вже отримав, а якщо воно тебе вже не влаштовує – обирай інше.
3. Якщо тобі здається, що те, що ти отримав, погано чи неправильно, значить, твій попередній вибір був недостатньо усвідомленим. Тільки ти є відповідальним за те, що відбувається в твоєму житті, навіть випадково. Звинувачувати інших – неправильно, себе – нерозумно. Використовуй матеріал уроку і просто рухайся далі!
4. Завжди обирай найкраще: духовне – в житті, кохання – в стосунках, радість – у повсякденності, активність – у справах.

Закон Полярності

Пам'ятаєш, як ти вчився ходити? Падіння, травми, невпевнені кроки... А зараз ти навіть не задумуєшся про те, як це робити.

Тільки-но ми з тобою обговорили полярну пару «важко-легко». За відомим прислів'ям «Все було важко, доки не стало легким». Це значить, що в процесі розвитку ми завжди проходимо через пізнання протилежностей.

«Одиниця народила двійку, двійка – трійку, а потім вони народили решту чисел» - свідчить мудрість одного із народів світу. Так і є, адже з самого початку ціле розділилось на жіноче й чоловіче і... Закохалося в свою половинку, настільки вона йому сподобалась. Ще б пак! – адже воно побачило в ній своє відображення. А, як відомо, найбільше ми любимо того, хто відображає наші власні риси і якості (Закон Магніту). Але для того, щоб така любов виникла, необхідно було спочатку розділитися і побачити протилежне і лише після цього шукати те, що об'єднує.

Закон Полярності свідчить про те, що все що є у світі, крім його Творця, має свій антипод. Якщо в житті ти бачиш тільки щось одне і прагнеш до чогось одного – значить ти повинен будеш побачити й протилежне, інакше твій досвід буде неповним.

Вагоме уточнення: «окрім Творця». Деякі вчення обґрунтовують існування диявола як протилежності Бога і, цілком можливо, що навіть сам диявол у це вірить. Але він здатний створити лише те, що дозволив йому Бог, а значить, він теж є його частиною. Це є прикладом того, як крайності (в цьому випадку Добро і Зло) сходяться у єдиному бажанні Бога забезпечити наше зростання і розвиток у різний спосіб.

Приклади протилежностей є всюди. Це світло й південь, холод і спека, голод і ситість, заможність і злидні, спокій і метушня, мудрість і невігластво, доброта й егоїзм, повага і зневага.

Ілюзорність полярностей забезпечена людським сприйняттям, адже ми бачимо їх відповідно до нашої ціннісної шкали. Наприклад, холод для оголеної людини – це плюс 12-15 градусів, для води – це мінус один градус, а для ртуті навіть мінус 38 – вже спека, адже вона плавиться за такої температури.

Є й полярності всесвітнього масштабу: Добро і Зло, Любов і Страх, а в Людині – Свідомість і Особистість. Люди часто помиляються думаючи, що протилежність любові є ненависть, адже ненависть народжується зі страху. Ми ненавидимо, коли боїмося, що хтось зробить нам щось погане: щось забере, позбавить нас чогось чи змусить змінити звичний і комфортний спосіб життя.

Розгляньмо деякі полярності, котрі мають для нашого життя особливе значення.

Полярність «важко-легко». Цю полярність ми засвоюємо з дитинства: згадай, як ти навчався ходити, писати, читати... Ноги роз'їжджалися, було незрозуміло, як тримати ручку, а букви не складалися у слова. Зате зараз ти можеш робити це автоматично, займаючись сторонніми справами. Це означає, що полярність засвоєна і ти виходиш з точки її золотої середини задля нових справ.

Полярність «комфорт-дискомфорт». Це схожа полярність, для врівноваження якої ми маємо інколи виходити із зони комфорту, аби створити щось вартісне. Якщо ми не робимо цього добровільно, життя саме викидає нас у зону дискомфорту, змушуючи робити те, чого ми уникали або цуралися. З цієї причини мудрі люди не чекають, доки життя викине їх з зони комфорту, а час від часу роблять це самі, влаштовуючи таким чином собі випробування.

Полярність «напруження-розслабленість». Дуже часто для того, щоб досягнути хорошого результату, треба напружуватись, докладати зусиль. Життя без періодичної напруги веде до деградації: слабшають м'язи, погіршується здоров'я, пам'ять і кмітливість. Але і вміння розслаблятися – не менш важливий процес! Адже під час стресів середньостатистична людина напружується, але саме в такі моменти важливіше розслабитися! Потрібно повністю розслабити м'язи, зокрема дихання, адже тільки тоді негативні емоції зможуть залишити тіло. Саме через невміння людей це робити і виникла величезна армія вчителів йоги, масажистів, психологів і рефлексотерапевтів. Але людина, яка оволоділа мистецтвом розслаблення досконало, вже може займатися своїм тілом і почуттями сама.

Полярність «розум-почуття». На перших етапах розвитку людина не довіряє почуттям, адже несе в собі забагато негативу. Вона намагається аналізувати хід подій наперед, щоби уникнути ситуацій, які можуть викликати її страх, злість, розчарування, сором. Вона не покладається на почуття і намагається жити більше за допомоги розуму. Але поступово під час роботи над собою, коли негативу стає менше, частіше виявляють себе глибинні почуття любові й радості – початкові енергії, які Творець заклав в кожній душі. З такої миті людина пересувається у іншу крайність – і починає більше жити почуттями.

Полярність «позитив-негатив». Оскільки наша свідомість налаштована на сприйняття матеріального світу, який, з точки зору Творця, є не більшим, ніж ілюзія, наше сприйняття позитиву та негативу також ілюзорне. Якщо ми надто сильно хочемо чогось, оголошуємо це «позитивним», значить, ми впадаємо в ілюзію «зачарування», адже бачимо лише один бік явища, зручний для нас. Якщо ми уникаємо чогось, називаємо його «негативним», ми впадаємо в ілюзію «упередження», адже бачимо лише негативний бік. Насправді позитивних і негативних сторін будь-який об'єкт чи явище має порівну. Ось чому мудрим ми можемо назвати того, хто засвоїв цю полярність і дивиться на все ніби згори – без зачарування чи упередження; у всьому, що відбувається, одночасно бачить і хороше, й погане. Проте, роблячи висновки, мудра людина, бере безпосередню відповідальність за розвиток плюсів вибраної ситуації чи об'єкту і за подолання мінусів.

Прикладів навколо – хоч греблю гати. Обираючи собі ділового партнера, машину, квартиру чи навіть супутника життя, ми орієнтуємося більш на зовнішню складову: як він (вона) виглядає, поводить себе у певних ситуаціях, що про об'єкт нашого вибору кажуть інші. Проте, попрацювавши чи поживши поруч із людиною чи скориставшись об'єктом свого вибору протягом певного часу, ми починаємо жалітися: чекали на щось, а вийшло не зовсім так (або й зовсім не так), як хотілося. Але вияв мінусів у колись бажаному й «однозначно позитивному» для нас об'єкті – це абсолютно нормально й закономірно, просто в кожному окремому випадку Закон Полярності пізнається через практичний досвід.

Ось чому мудрі люди говорять: не чекай нічого і не розчаруєшся. Дій від почуттів, а не від уявлень розуму – і тоді тебе неможливо буде розчарувати.

Тут треба наголосити на ще одній якості, притаманній Закону Полярності: пізнання одних і тих самих полярностей не є вічним, вони замінюють одна одну. Відбувається це через явище укладання*(*рос. “схлопывания”) - врівноваживши плюси й мінуси певного досвіду, ми пізнаємо його цілісність, а потім архівуємо у своїй свідомості. Щойно полярності, пройдені душею, врівноважуються, досвід згортається в точку (шар), крайнощі позитивного й негативного явища зливаються, і ми здобуваємо золоту середину істинного розуміння. З цієї середини одразу ж будуємо місточок до нової полярності.

Таким чином, наприклад, полярності «важко-легко» і «комфорт-дискомфорт» замінюються на полярність «активність-пасивність». Людина більше не сумнівається, не лінується і внутрішньо не напружується, коли їй треба попрацювати розумово чи фізично, поспілкуватися із кимось чи вивчити щось нове. Вона просто дивиться всередину себе і визначає, на якій фазі знаходиться. Якщо в активній – вона просто робить те, що потрібно. Якщо в пасивній – планує, думає, шукає шляхи вирішення цих завдань.

Полярності «розслаблення-напруження» і «відпочинок-робота» після засвоєння замінює полярність «зовнішнє-внутрішнє». Коли людина засвоїла перші дві полярності і не боїться жодної з них, коли вона дослідила саму себе і позбулася блоків і комплексів, що перешкоджали повільному переходу з одного стану в інший, його вибір станів стає більш природнім. Людина звикає до того, що життя – це постійні зусилля, але можна обрати вектор цього зусилля, як і об'єкт для власної творчості, хай це буде вона саме чи навколишнє середовище. За висловом фізіологів: «Відпочинок – це зміна діяльності». Кожної миті ми вирішуємо, куди спрямувати свою діяльність – на зовнішню роботу

(фінанси, спілкування, хатня робота) чи на внутрішню (духовні практики, власне здоров'я чи саморозвиток).

Полярність «позитив-негатив», укладаючись, породжує нову полярну пару «моє-не моє». Той, хто це засвоїв, одразу бачить переваги й недоліки взаємодії з об'єктом чи явищем, без ілюзій та упереджень. Цій людині лишається вивчити наступний урок – навчитись відчувати, чи його це шлях.

*Можна любити алкоголіка чи **проститутку** і, якщо це дійсно твій шлях, тобі вдасться або **зцілити** коханого (кохану) своєю любов'ю і отримати вірного супутника життя, що поверне тобі всі зусилля вдесятеро, або у найкоротший термін погасити з ним карму і зустріти іншу людину, вже для щасливих і повноцінних стосунків.*

Можна йти у навколосвітню подорож пішки чи заробляти на неї гроші; змінювати місце проживання в селі на місто чи навпаки; працювати на компанію чи відкрити свій власний бізнес... Мудра людина легко знайде плюси й мінуси в кожному варіанті такого розвитку подій, не закохуючись у видимі переваги й не лякаючись видимих і невидимих перешкод. Але головним критерієм її вибору буде не розумовий пошук видимих плюсів та мінусів, а їх внутрішнє відчування через глибинні почуття: чи варто рухатись у цьому напрямку? У такому випадку вона діятиме за полярністю «моє-не моє».

Полярність «розум-почуття», коли вона засвоєна, виводить нас до наступних полярних пар – «добро-зло» та «свідомість-особистість». Насправді наше життя задумане Творцем для розуміння цих полярностей. Спочатку ми розсіюємо ілюзорне сприйняття добра й зла крізь існуючі в нашій свідомості шаблони матеріального світу, а потім – через шаблони релігій та духовних вчень; пізніше – через шаблони індивідуального сприйняття. Лише після цього ми розуміємо, що визначити добро можна лише як безпомилкове внутрішнє духовне відчуття. Адже воно універсальне: зробивши щось гарне, ми отримуємо гарне самопочуття передусім для себе і, пізнавши це, ми починаємо шукати це відчуття всюди, розуміючи, що по-справжньому живе лише той, хто робить добро щосекунди.

Головною полярністю, яка визначає наше життя, є духовний світ (66 Божественних вимірів, які ми для простоти визначаємо як один – сьомий вимір) і світ матеріальний (6 нижчих вимірів – від мікрочастинки матеріального світу до людини, планет, галактик і їхніх тонкоматеріальних тіл). Доки людина переймається лише матеріальним, її досягнення не приносять йому постійного перебування в радості. Але коли людина осягає полярність «дух-матерія», вона доходить висновку, що відчутти себе щасливим можна у будь-який момент життя і у світі матерії також, тут і зараз, просто якщо вона це обере!

Після засвоєння полярності «дух-матерія» перебування для людини в матеріальному світі стає важкою працею, а, скоріше, захоплюючою грою, в яку можна грати весело й безтурботно, при цьому досягаючи кращих результатів, ніж ті, хто грає напружено й скуто (тобто, сприймають реальність лише одного полюсу – матеріального).

Спрощено полярність духовного і матеріального можна зобразити як стосунки Світла й Пітьми чи як протистояння Добра й Зла. Але слід пам'ятати про те, що у найвищому аспекті Світло й Пітьма – єдині й мають на меті одне й те саме.

У самій людині полярність духовного й матеріального виявлені як особистість і свідомість. Особистість не є вічною, але може досягнути цього стану, якщо пропрацює

нижчі думки й почуття і розчинить у собі субособистості, що дісталися їй від минулих втілень, а потім протягом життя об'єднається із душею. З'єднання особистості з душею відбувається шляхом творчої і корисної для інших діяльності і роботи над собою через духовні практики (молитви та медитації). Людська особистість – це той, хто кожної миті здійснює вибір між духовним і матеріальним світом та накопичуючи критичну масу своїх виборів, отримує або смерть, або безсмертя.

Головна властивість духовного світу – рух зсередини назовні, тобто, віддавання і самовияв. Духовні люди створюють і перетворюють, змінюють світ на краще, дарують і діляться. Духовний світ – це творчість і розвиток, добра діяльність, робота над собою і самовдосконалення. Коли духовний світ у людині в пріоритеті, то і матеріальний він сприймає без страху, заздрості й агресії; коли він займає творчу активну позицію, то і його матеріальні завдання вирішуються відносно легко, ніби самі собою.

Головна властивість матеріального світу – рух зовні всередину, тобто, отримування (уваги конкретних людей чи мас; статків, влади, конкретних матеріальних благ тощо), оскільки енергія йде з духовного у матеріальний світ. Ось чому людям, що пов'язані більшою мірою із матеріальним плюсом, притаманні страх нестачі, жадібність, занепокоєність, залежність і агресія, що необхідні за умов конкуренції за тваринну енергію. Такі люди або ніколи не досягають бажаного, або неминуче розчаровуються в ньому, або стають рабами своїх бажань і примх, потураючи їм ще більше і через це деградуючи.

Полярність свідомості й особистості виявляють себе думки-емоції свідомості й тілесні відчуття з однієї сторони, і глибинні відчуття радості, щастя й любові – з іншої. У матеріальному світі глибинні почуття виявляють себе як відчуття блаженства в пасивному стані й творчості – в активному.

Коли протягом тривалого часу діють лише думки-емоції (тобто, свідомість), без підзарядки через глибинні почуття духовного світу, людина відчуває себе стурбовано чи пригнічено, а за відсутності належного контролю за думками та емоціями свідомості неминуче впадає або в суєту, якій кінця-краю не видно, або в депресію від того, що його зусилля не мають успіху чи не приносять очікуваної радості.

Глибинні почуття можуть вмикатися спонтанно й незалежно від обставин, бо енергії любові закладені в душі з самого початку, хоча деякі обставини можуть сприяти їхньому пробудженню (наприклад, перебування на прекрасній природі чи спілкування із маленькою дитиною; радість в очах близької людини чи вдоволення власним духовним вчинком). Часто вони виявляють себе як наповненість, теплота і радість, що йдуть звідкись з глибин сонячного сплетіння назовні: хочеться ділитись цією радістю з усіма, обіймати й любити цей світ. І лише коли ми навчимося вмикати ці почуття з власної волі (тобто, пізнаємо духовний полюс реальності), події в матеріальному світі також відбуватимуться у більш радісний і менш енерговитратний спосіб.

Закон Полярності свідчить про те, що людина може досягнути будь-якої мети тільки через вміщення (пізнання) протилежностей. Пізнання протилежностей відбувається в 4 етапи:

1. Однобічне пізнання.
2. Зміна полюсів.
3. Пізнання іншого боку.

4. З'єднання різних сторін і перехід до нової полярності.

Найбільш кризовий момент в житті будь-якої людини – це зміна полюсів. Але той, хто розуміє закон, завжди внутрішньо готовий до цього. Звичайно, на 100% ніхто не вбереже себе від стресу, але у такої людини він проходить м'якше, швидше і більш рівномірно розподіляється в часі. Готовність до зміни полюсів виражається через уміння в будь-який момент кинути те, що ти робив, і йти у новому напрямку.

Якщо ти відчуваєш себе великим гуру, важливо вхопити мить, коли тобі знову треба йти вчитися. Якщо маєш багато грошей – важливо відчути, коли варто спрямувати їх на добру справу. Якщо ти прив'язаний до члена своєї сім'ї, важливо зрозуміти, коли краще його відпустити.

Закон Полярності діє для всіх в один спосіб. Якщо ти бачиш людину, у якої, за загальноприйнятими правилами, «все добре», значить ти або не знаєш її минулого, або не береш до уваги майбутнього.

Люди мудрі не чекають, доки їх кине з одних крайнощів у інші, а, підкорюючись своїй душі, самі рухаються назустріч новому досвіду. Саме інтуїтивне розуміння Закону Полярності змушує, коли все ніби добре, стабільно, злагоджено, відчувати сумнівний потяг до непередбачуваних дій і вчинків. Саме це знання спонукає: до усамітнення, коли сім'я здається по-особливому близькою; до народження дитини, коли вже час йти на пенсію; до навколосвітньої подорожі, коли нарешті побудований дім для осілого життя; і до невідомості нового бізнесу, коли досягнуте прекрасне становище на старій роботі. Саме це знання спонукає змінити: дорогий одяг на рвані джинси; життя серед міських зручностей на труднощі освоєння землі в екопоселеннях; кар'єру високооплачуваного спеціаліста на дауншифтинг в селі задля пошуків себе і навчання «з нуля» чомусь новому, коли в старій справі досягнуто найвищого рівня.

Але таке саме інтуїтивне знання спонукає сільських жителів робити в місті кар'єру; бідних – багатіти; гуляк – створювати сім'ї; волоцюг – будувати будинок. Адже правильних відповідей не існує! Правильно робити лише те, чого ти ще ніколи не робив, бо тебе буде все одно тягнути в той бік, спочатку – на рівні сумнівних відчуттів, потім – нав'язливих ідей. Не придушуй це в собі, просто іди й роби. Твоя душа однаково не заспокоїться, бо для неї важливі твій розвиток і досвід, а він ніколи не буде цілісним, доки не побував в іншій крайності. І нехай свідомість і далі шепоче, що стабільність на одному з полюсів можлива, і що після її досягнення можна зупинитися і припинити пошуки чогось нового.

Ціна обману – смерть. Адже свідомість відображає голос матерії, що є смертною, тому й свідомість – смертна. Вона завжди тягнеться до смертних матеріальних речей: грошей, нерухомості, влади, репутації в суспільстві. В цьому немає нічого поганого, якщо спробувавши це, ти готовий рухатися далі і пробувати щось інше, а в протилежному випадку ти віддаси за смертні речі прагнення своєї душі до непізаного.

Адже після смерті розпадається і свідомість. Лише душа має шанс одержати свободу, але для цього їй потрібно перестати стримуватись, коли вона відчуває внутрішню потребу отримати новий досвід. В ці моменти треба просто дозволити собі його одержати.

Ціна придушення імпульсів «все змінити», що йдуть з глибини, - смерть. Коли прислуховуєшся до голосу свідомості («Ну й чого ти поневіряєшся? В тебе ж усе є, сиди і насолоджуйся життям»), ти починаєш піддаватися страху, що й справді не треба нічого змінювати, адже ось воно – щастя, а там – невідомо що. Але через деякий час ти все одно втрадиш те, що тобі важливе, і це буде набагато болючіше, адже ти не будеш до цього готовий. Змінювати щось треба тоді, коли ти сам відчуваєш готовність, маєш сили й бажання це робити.

І найважливіше: на придушення імпульсів до «зміни життя» ти витрачаєш більше сил, твоє старіння прискорюється, а нервова система страждає. Адже життя – це вічно новий досвід, це прагнення до непізаного. Той, хто відмовився від нового досвіду – відмовляється від життя. Таким чином, життєві обставини завжди змінюються на протилежні. Але переможці добровільно змінюють її, а інших життя тицяє у ці зміни поза їхньою волею.

Прикладів – хоч греблю гати.

Двоє працювали на гарній роботі й зібрали пристойну суму грошей. В певний момент робота перестала приносити задоволення. Один чоловік звільнився і поїхав подорожувати; інший лишився, аби заробити на квартиру (машину, дачу) і через банківську аферу (хворобу, крадіжку) втратив усе.

Двоє жили у селі і мріяли переїхати до міста. Один попросив позжити тиждень у знайомих міщан, протягом цього часу влаштувався на роботу, отримав аванс і зняв власне житло, а через багато років і сам здобув житло і відкрив свій бізнес. Інший не наважився кинути господарство (батьків, дружину, дітей), а багато років потому став алкоголіком (батьки померли, дружина пішла).

Двоє неодружених дівчат мріяли про сімейне життя зі статками. Одна працювала зранку до вечора, щоби привернути увагу заможних начальників, але так захопилась роботою, що й не помітила, як розбагатіла, а потім ще й вийшла заміж. Інша чекала на заможного принца («Мій полюс поганий, хочу на інший»), а не дочекавшись, так і лишилася старою дівою (варіант – вийшла заміж за такого ж неробу і мрійника, що боявся прийняти своє місце на полюсі тяжкої роботи й побутових незручностей). У той час, як одна дівчина досягла протилежного в реальному житті, інша лишила його тільки в своїй свідомості, адже не прийняла свій полюс з самого початку.

Всі ці приклади свідчать про одне й те саме: не буває життя на одному з полюсів. Завжди є інший, і він кличе тебе, якщо ти надто довго перебуваєш на одній зі сторін. чим ти раніше почуєш його поклик і підеш на нього, тим легшою буде твоя подорож на інший бік.

Якщо ти чесно можеш визнати для себе, на якому полюсі ти застряг в цей момент, твоя душа підкаже тобі подальший шлях. Якщо ти недостатньо чутливий до її імпульсів, відповідати почнуть і нижчі почуття, а потім – усе тіло. Всім відомо, що спочатку людина відчуває незрозумілий потяг до чогось нового, потім усвідомлює його, але боїться діяти. Важливо не бути в страху надто довго. Адже якщо почнеш забороняти собі те, що хочеш відчути, спочатку почнеш драгуватися, а потім, не дай Боже, захворієш. Тому як тільки на горизонті з'являється прагнення до нового, потрібно йти за ним.

Закон Полярності у фінансах та кар'єрі

Щоби пройти полярність «багатство-бідність», потрібно зрозуміти, що «будь-що бути заможним» небезпечно, адже за багатством настає бідність, як тінь за світлом. І лише коли людина пізнає цю полярність, він починає засвоювати справжнє надбання – «достаток-нестатки».

З початку більшість - бідні й хоче віднайти багатство. Здається, Закон Полярності має працювати на них. Чому ж практично досягають бажаного аж ніяк не всі?

Проста відповідь: тільки одиниці чесно й спокійно визначають себе на полюсі бідності. Адже перед тим, як почати рухатись, треба визначитись, де ти є зараз. Якщо людина соромиться визнати, що вона бідна, навіть сама перед собою – вона ще не розуміє Закон Полярності в своєму житті.

Інша причина важкості досягнення багатства – люди, що визнають свою бідність, внутрішньо не приймають її. Вони розглядають її як тягар, прокляття, джерело негативних емоцій (страху, заздоців, роздратування) і станів. Неприйняття бідності дорівнює внутрішньому переконанню, що треба обов'язково бути заможним, а бути бідним – соромно. За такої позиції полюси у свідомості розриваються і рух до полюсу багатства стає неможливим.

Єдина можливість для бідного розбагатіти – прийняти свою бідність. Тоді полюси знов об'єднуються і з'являється можливість рухатись від одного полюсу до іншого і в реальному житті.

Звичайно, багатство, згідно до Закону Вибору, обов'язково з'явиться у всіх, хто обере бути заможним. Але ж, згідно до Закону Полярності, перед плюсом статків обов'язково мають виявити себе і їхні мінуси: багато працювати, спілкуватись з не завжди приємними, але корисними для розвитку твого бізнесу людьми, постійно виходити з зони комфорту тощо.

Однополярна афірмація «Я хочу бути заможним» не працюватиме. В ній повинні бути усвідомлення мінусів цього шляху: «Я хочу бути заможним і готовий багато працювати заради цієї мети», «Я хочу бути заможним і витримаю для цього всі випробування». Тільки тоді можливості розбагатіти почнуть притягуватись.

Так, наприклад, багато хто з мільйонерів в молоді роки терпіли нестатки, аби усвідомити важливість вміння заробляти, а коли усвідомили й навчилися ще й цьому, вже не змогли зупинитись, доки не досягнули інший полюс.

Є й протилежні приклади: людина має все, але потім втрачає сім'ю, гроші, хворіє чи потрапляє за ґрати. Якщо в своїй свідомості вона не розділяє протилежності успіху й невдачі, ставлячись до них філософськи («Всяке буває, нічого, буде й на нашій вулиці свято»), скоро життя поверне їй те, що забрало, чи запропонує натомість щось краще. Якщо ж вона постійно роздумує про те, що є добрим, а що поганим, то не зможе радикально покращити своє становище, адже будь-яка оцінка розділяє полюси і жорстко фіксує її у «злиднях».

Багато залежить від того, який саме полюс ти внутрішньо відкидаєш. На ньому ти й опинишся. Якщо не приймати змін у харчуванні – саме це лікарі змусять тебе зробити. Якщо боїшся змінити спосіб життя – отримуєш це ж саме. Якщо тебе дратує довго сидіти на місці без поїздки і подорожей – тебе може затримати хвороба близької людини.

Життя – постійний рух, тому потрібно розуміти те, де ви знаходитесь зараз і – рухатись далі. Якщо ж людина буде впертою – вона таким чином лишить Всесвіту лише один варіант змінити її: забрати в неї все.

Ось чому просунуті й заможні люди не «відрізають» від себе полюс відсутності грошей, а час від часу занурюються в нього. Вони намагаються не відриватись від простих людей, допомагають бідним, зберігають минулі звички, а часом ще й платять за екстрим, який полягає для них у зануренні в протилежне середовище. Наприклад, такі люди стають головними героями телепередач на кшталт «Секретного мільйонера», де герой приїжджає у незнайоме село з тисячею рублів у кишені і довгий час живе добротою та милістю тих, хто приймає його, зате потім по-царськи їм віддячує. Також серед цих людей поширеними є так звані «бомж-тури», коли мільйонеру видають пакет бомжацького одягу і карту смітників, де він має збирати пляшки. Ті, хто вміють грати на чомусь – беруть гітару й капелюха, аби збирати гроші за музику. Мабуть, цим людям розорення вже не загрожує – бо страху перед ним вони вже не відчують. Вони здолали шаблон «вибраності» і в будь-який момент готові злитися з народом. Це усвідомлення дає їм почуття соціальної відповідальності та розуміння того, як найкраще використати свої статки. Як сказала одна людина: «Тепер я знаю, що і без грошей не пропаду ніде». Отже, полярність засвоїли!

З'єднання полярності «багатство-бідність» виявляється в умінні відчувати повноту миті і вміти передавати це відчуття іншим. Отримуючи й віддаючи, ми добровільно фіксуємо себе в золотій середині. Не вміючи ділитись, ми прирікаємо себе на вештання між «отримуванням» і «втратою».

Тому найпростіше відповідати Закону Полярності – правильно визначати свій полюс, смиренно приймати його і рухатись до протилежного, здобуваючи цілісний досвід і не чекаючи, доки життя перекине тебе туди різко, або ж прирече на повільне вмирання у своєму болоті без перспектив розвитку.

Те саме стосується кар'єри. Багато хто кидає високооплачувану роботу, аби показати себе у приємніших, але менш оплачуваних заняттях. Буває й навпаки: наступаєш на горло своєму хоббі, аби заробити, адже терміново знадобилися гроші. І те, й те є нормальним, адже мета у всіх однакова – прийти до того, що подобається, але й приносить дохід (полярність «моє-не моє»). Але для цього треба спочатку засвоїти полярності «подобається-не подобається» і «приносить дохід-не приносить доходу». Іноді треба навчитись приймати те, що не подобається, але приносить дохід. Буває, треба відмовитись від минулого способу життя і почати все з початку. Тобі вирішувати, в якій полярності та на якому саме полюсі ти зараз і куди підштовхує тебе життя.

Закон Полярності у стосунках (Закон Статі)

Будь-які стосунки починають свій розвиток з «подобається-не подобається» щодо того, як поводить себе партнер із нами. Але лише коли ми навчимося врівноважувати стосунки, в чомусь змиряючись із природою партнера, а в чомусь – відстоюючи свої права, стосунки повинні перейти у полярність «хочу-не хочу бути разом», адже в інакшому випадку людина не навчиться розуміти власні почуття.

Мистецтво побудови стосунків – це, передусім, рівновага. Вміння врівноважувати свої бажання – бажаннями партнера, прагнення бути разом – самодостатністю та

свободою, потребу в спілкуванні – потребою побути наодинці з собою, а відкритість до обговорення будь-яких питань – вибором зручного часу й місця.

Мудрі люди розуміють: стосунки не можуть завжди бути однаковими. Наші знайомі, що вже багато років живуть разом, можуть декілька тижнів не розмовляти – без образи, просто «настрою спілкуватись немає». Але вони знають, що кожен такий період міняється на новий поштовх у русі назустріч одне одному.

Закон Полярності у стосунках розкидає себе через такий вияв, як Закон Статі.

За Законом Статі, всі предмети містять у собі як чоловічу, так і жіночу енергії, але одна з них завжди стійко переважає, що визначає чоловічу чи жіночу природу речі чи об'єкту.

Всі давні вчення описують Створення Світу приблизно так: Всемогутній, Всезнаючий, Самодостатній і Вічно радісний Єдиний занудьгував від своєї досконалості й придумав гру, розділившись на частини, кожна з яких отримала частину його якостей, але при цьому була обділена протилежними. Спершу розділення Єдиного створило дві половини – чоловічу й жіночу. Коли вони подивились одне на одне, між ними з'явилося тяжіння як бажання знову об'єднатись – Кохання.

З тих часів все в матеріальному Всесвіті підлягає Закону Статі, маючи чоловічу й жіночу природу. Люди, планети, галактики – все складається з чоловічої й жіночої енергії та взаємодоповнюється відповідно до цього закону.

Найкраще Закон Статі відомий за китайським вченням про інь та ян – чоловіче та жіноче начало, що пронизують увесь Всесвіт. Розуміння й правильне використання природи речей (згідно до їхньої іньської чи янської приналежності) відкрило перед давніми китайцями величезні можливості в будь-якій галузі знань, від медицини до архітектури. Якості інь визначаються як пасивні, отримуючі, темні, холодні й спрямовані всередину, а якості ян – активні, світлі й гарячі, такі, що йдуть назовні.

Але наша душа як часточка Єдиного в його найвищому аспекті не має статі й завдяки цьому може «одягати на себе» як чоловіче, так і жіноче. Наші тіла, дані нам за життя, ніби вказують шлях, що відповідає тілесній природі. Але через різні обставини люди не завжди обирають цей шлях.

Дуже часто конфлікти між людьми (особливо родинні) виникають через те, що партнер поводить себе протилежно до своєї тілесної й кармічної ролі – «не як чоловік» чи «не як жінка».

В кожному з нас є й чоловіче, й жіноче, «внутрішній чоловік» і «внутрішня жінка», але не завжди вони проявляють себе належним чином. Порушення часто бувають у тих, хто в минулому втіленні мав протилежну стать, і не встиг психологічно перелаштуватися. В «мужній» жінці «внутрішній чоловік» сильніший і їй потрібно вчитися усмиряти його, аби її жіночі якості могли виявити себе й вийти назовні. Те саме повинен робити «жіночний» чоловік відносно своєї «внутрішньої жінки».

Найрозповсюдженіша жіноча помилка – брати на себе більшу частину відповідальності за збереження чи забезпечення родини, а чоловіків – пасивно миритися з рішеннями, які приймає жінка. Така форма стосунків заважає людям виконати своє призначення і вони

постійно відчують дискомфорт, знаходячись разом, але й розійтися часто не можуть – адже їхній духовний урок ще не засвоєний. Коли в такій парі чоловік починає працювати над собою, в стосунках настає криза – «внутрішній чоловік» жінки не витримує конкуренції і коли її чоловік починає проявляти себе, вона подавляє його собі. Врешті-решт, така пара розходиться, або ж жінка вчиться все-таки бути жінкою, довіряючи рішення свого коханого.

Зміни настають і в тому випадку, коли працювати над собою починає жінка. Вона перестає брати відповідальність за рішення багатьох питань, які брала на себе раніше, ніби показуючи чоловікові: «Я готова підтримувати й надихати тебе, але відтепер цим займатимешся ти». В результаті або внутрішній чоловік її партнера вимушений розвиватись стрімкіше, або жінка йде до більш сильного, мужнього чоловіка, який більше відповідає теперішній її «жіночій» ролі.

Тут варто відзначити, що стосунки між людьми також можуть будуватись на чоловічій або жіночій манер. У будь-яких стосунках переважає або чоловіча, ієрархічна енергія (наприклад, вчитель і учень, шеф і підлеглий, вихователь і дитина) або жіноча, рівноправна (друзі, сусіди, члени родини, колективу, общини). В різні періоди історії людства одна зі сторін мала перевагу в суспільстві, а відповідна стать отримувала великі права. Так, наприклад, чоловічий спосіб домінування переважав у темні часи історії, коли з'ясування стосунків приводили до численних війн та насилля, а влада держави чи начальників мала абсолютне значення. Під час нової ери відроджуються жіночі цінності рівноправності та єдності, а разом з тим і усвідомлення того, що людство – не джерело дешевої сили чи м'ясо для «сильних світу цього», а одна велика сім'я. Держави як інструмент насилля відходять у минуле, а цінність влади еволюціонує в сторону діалогу із суспільством; а на зміну великим апаратам з управлінською ієрархією приходять суспільні організації, де рішення приймають самі люди.

Разом із розвитком суспільства еволюціонувало поняття справжньої мужності. Справжнього мужчину частіше сприймають як людину відкриту, люблячу, яка ділиться з іншими. Хитрі, владні брехуни вже менше сприймаються як люди, здатні ошчасливити родину й суспільство, навіть якщо вони мають великі статки.

У книзі Ніла Уолша «Розмова із Богом» причиною виникнення сучасного суспільства була названа «змова слабких чоловіків». Там йдеться про те, що в часи матріархату жінки цінували чоловіків за доброту (готовність допомогти) і силу (здатність впоратись із господарськими справами і зачати здорових дітей). Матеріальні накопичення тоді не цінувались, адже в ті часи на Землі ще панував достаток в усьому. Жінки жили окремо, самостійно народжуючи й виховуючи дітей і сходилися із чоловіками тільки для того, щоб здобути потомків. За таких умов жінкам була потрібна тільки найкраща частина чоловіків.

Зрозуміло, слабких та злих це не влаштовувало і з цієї причини вони вирішили створити світ, де кожен чоловік матиме свою жінку. Для цього був знищений достаток, а створено ієрархію начальників, який сліdkують за розподіленням ресурсів, а для жінок створили інститут сім'ї та шлюбу. Аби вижити в таких умовах, жінки орієнтувались на інший тип чоловіків – агресивних та хитрих.

Але в епоху пробудження жіночих цінностей прийшов час обирати сильних чоловіків!

Закон Полярності у сфері емоцій та здоров'я

Будь-яке вчення про збереження здоров'я говорить про вихід із зони комфорту в сторону зусиль для початку тренування, обмежень у харчуванні чи загартовуванні.